

Sygn. akt VPa 208/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2013 roku

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie następującym:

Przewodniczący – SSO Jacek Wilga

Sędziowie: SSO Krzysztof Głowczyński

SSO Andrzej Marek (spr.)

Protokolant: Ewa Sawiak

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2013 roku ***w Legnicy***

na rozprawie

sprawy z powództwa P. D.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w L.

o odszkodowanie

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego - Sądu Pracy w Głogowie

z dnia 1 października 2012 roku ***sygn. akt*** IV P 45/11

I. oddala apelację,

II. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Głogowie wyrokiem z dnia 01 października 2012 roku oddalił powództwo P. D.przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w L.o odszkodowanie, nie obciążył powoda kosztami sądowymi ani kosztami zastępstwa prawnego należnymi stronie pozwanej. Powyższe rozstrzygnięcie powziął po ustaleniu, że powód był zatrudniony u strony pozwanej, a na mocy aneksu do umowy o pracę od dnia 02 marca 2009r. strony ustaliły następujące warunki umowy o pracę: stanowisko powoda - dyrektor oddziału, miesięczne wynagrodzenie zasadnicze brutto - 4.400 zł plus premia. W styczniu 2011r. do centrali strony pozwanej w L.wpłynęła faktura VAT z dnia 30 grudnia 2010r. nr (...)wystawiona przez Usługi (...)A. B. (1)za usługi cateringowe na kwotę 4.100zł, gdzie sposób zapłaty określono jako: przelew w terminie 7 dni. Pracownik strony pozwanej M. P.fakturę tą opisała jako: impreza integracyjna pracowników (...) sp. z o.o.Oddział w G.zgodnie z regulaminem (...). Fakturę w dniu 11 stycznia 2011r. sprawdzono pod względem merytorycznym, formalnym i rachunkowym i zatwierdzono do wypłaty kwotę 4.100zł. W drugiej połowie miesiąca marca 2011r. pracownicy oddziału w G.zaczęli dopytywać się u swojego przełożonego D. Ż.co z pieniędzmi z funduszu socjalnego, bo w 2010r. impreza integracyjna nie odbyła się. W dniu 06 kwietnia 2011r. w centrali (...)we W.odbyła się odprawa menagerów zatrudnionych w (...). W naradzie brał też udział powód. W

przerwie narady R. J., dyrektor (...), chciał P. D. wręczyć pismo o rozwiązaniu umowy o pracę. Wcześniej poinformował go, za co został zwolniony dyscyplinarnie i położył przed nim to pismo. P. D. powiedział, że przebywa na zwolnieniu lekarskim, które wręczył R. J. i pisma o rozwiązaniu umowy o pracę ani nie przeczytał ani nie odebrał. Powód mówił, że faktura którą wystawił przedsiębiorca za zorganizowanie imprezy integracyjnej była jak gdyby fakturą zaliczkową, bo ta impreza miała odbyć się dopiero w następnym roku. W trakcie odprawy przed wręczeniem powodowi dyscyplinarce R. J. powiedział mu, że wie, iż impreza, na którą wystawiona została faktura nie odbyła się. Pracownicy oddziału w G. potwierdzili, że nie uczestniczyli w imprezie integracyjnej w 2010r. i nie mają wiedzy, żeby ta impreza miała odbyć się w okresie późniejszym. Powód nie poinformował R. J., że ma zawartą umowę na piśmie z organizatorem imprezy integracyjnej. Ponadto dyrektor oddziału takiej umowy nie mógł zawrzeć, bo nie ma do tego pełnomocnictw. O takiej umowie R. J. dowiedział się od radcy prawnego B. K., kiedy powód złożył ją do akt sprawy. R. J. zadzwonił do kierownika sprzedaży w Oddziale w G., P. D. (2) i poprosił żeby zapytał K. D., czy wie coś na temat umowy na imprezę integracyjną i żeby mu jej poszukała w dokumentach oddziału. P. D. (2) poinformował go, że K. D. nic o takiej umowie nie wie i takiej umowy w oddziale nie ma. K. D. wiedziała, że taka umowa została podpisana. Widziała tą umowę, bo pokazywał jej ją powód, ale treści tej umowy nie czytała. Nie pamięta, kiedy powód pokazywał jej tą umowę. W dniu 04 kwietnia 2011r. B. S. (1) przeprowadziła rozmowę telefoniczną z A. B. (1) w celu potwierdzenia, czy oddział strony pozwanej w G. zorganizował imprezę integracyjną, na którą on miał dostarczyć catering. A. B. (1) powiedział, że taka impreza odbyła się pod koniec grudnia 2010r. w jego (...) w K. i około 40 osób brało w niej udział. Poprosiła o przesłanie jej menu z tej imprezy na potwierdzenie, iż faktycznie ta impreza odbyła się. Na koniec rozmowy zapytała A. B. (1), czy podać mu numer faktury, którą wystawił na pozwaną spółkę, ale on odpowiedział, że świetnie pamięta, o którą imprezę chodzi. Do chwili obecnej A. B. (1) nie przysłał B. S. (2) menu z imprezy integracyjnej. W trakcie rozmowy telefonicznej w dniu 04 kwietnia 2011r. A. B. (1) nic nie mówił na temat umowy z powodem. Gdyby taka umowa była, to powód powinien ją z fakturą przekazać do centrali do L., gdyż tutaj administrowany był fundusz socjalny. Fakturą wystawioną przez A. B. (1), B. S. (1) zainteresowała się, gdy dowiedziała się, że pracownicy nie mieli imprezy integracyjnej w 2010r. W dniu 15 maja 2011r. A. B. (1) wystawił na stronę pozwaną fakturę VAT-korygującą. Korekta polegała na tym, że zamiast dotychczasowej treści „zapłata za usługę cateringową” wpisane zostało „zaliczka zgodnie z umową”. W dniu 16 czerwca 2011r. A. B. (1) wystawił kolejną fakturę VAT-korygującą, gdzie jako wartość towaru z podatkiem wpisał „- 4.100zł umowa na usługi cateringowe nie były wykonane-zaliczka”. W tym samym dniu A. B. (1) wystawił notę księgową nr (...) na kwotę 410 zł z tytułu kary umownej w wysokości 10% zgodnie z umową z 22.12.2010r. za odwołanie imprezy masowej. Nadto Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 22 grudnia 2010r. strona pozwana Makroregion Południowy Zachód Oddział G. reprezentowany przez dyrektora oddziału P. D. jako zamawiający zawarła umowę o współpracy z A. B. (1) jako wykonawcą. Wykonawca zobowiązał się przygotować, zorganizować i przeprowadzić imprezę masową dla załogi pracowniczej zamawiającego z zapewnieniem pełnej obsługi logistycznej i cateringowej, wynagrodzenie za usługę to kwota 4.100 zł brutto, która płatna będzie w terminie do 21 dni od dnia podpisania umowy. Wykonawca zobowiązał się zorganizować imprezę masową w terminie wskazanym przez zamawiającego nie później jednak niż do 31 maja 2011r. W razie odwołania imprezy przez zamawiającego i to niezależnie od przyczyn odwołania wykonawca zobowiązuje się zwrócić zamawiającemu całą uzyskaną kwotę w terminie 7 dni od dnia pisemnego poinformowania o odwołaniu imprezy masowej. W razie niewskazania przez zamawiającego terminu planowanej imprezy do dnia 31.05.2011r. wykonawca może potrącić z uzyskanej należności na swoją rzecz 10% kary umownej, zaś pozostałą kwotę zobowiązuje się zwrócić na zasadach określonych w ust. 2. Po podpisaniu tej umowy powód prosił A. B. (1), żeby wystawił mu fakturę za tą imprezę, bo pieniądze te muszą być wydane do końca 2010r. A. B. wystawił tą fakturę i zostawił w oddziale w G.. W dniu 6 kwietnia 2011r. powód P. D. zgłosił się do oddziału w G. po odbiór pisma rozwiązującego z nim umowę o pracę. Pismo to powodowi wydał R. J.. Z pisma z dnia 5 kwietnia 2011r. wynikało, że z dniem otrzymania mniejszego pisma rozwiązana zostanie z powodem umowa o pracę bez wypowiedzenia. Powodem rozwiązania umowy o pracę jest ciężkie naruszenie obowiązków pracowniczych tj. nieuzasadnione wydatkowanie środków z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych na usługę cateringową dla pracowników w sytuacji, gdy takiej usługi nie było, co jest działaniem na szkodę pracodawcy i pracowników. Na podstawie faktury nr (...) wystawionej dnia 30.12.2010r. przez Usługi Gastronomiczne (...) w B. na kwotę 4.100 zł brutto, dokonana została zapłata za usługi cateringowe z przeznaczeniem na imprezę integracyjną pracowników Oddziału G.. Z uwagi na fakt, iż to spotkanie nie odbyło się, nie było podstaw do wypłaty wyżej wymienionej kwoty.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że powództwo nie zasługuje na uwzględnienie. Zdaniem Sądu, powód P. D. jako dyrektor oddziału strony pozwanej w G. swoim zachowaniem dopuścił się ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych w zakresie wydatkowania środków z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych i takie postępowanie pracownika zatrudnionego na stanowisku kierowniczym należy uznać za wysoce naganne. Powód swoim zachowaniem działał na szkodę pracodawcy, a przede wszystkim na szkodę pracowników, bo wydatkowana kwota 4.100zł z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych na imprezę integracyjną, która nie miała miejsca jest wydatkiem nieuzasadnionym, niedozwolonym. Zdaniem Sądu umowa o współpracy z dnia 22 grudnia 2010r. została sporządzona na potrzeby tego procesu, ponieważ gdyby istniała w dacie jej sporządzenia, to powód powinien ją przesłać łącznie z fakturą z dnia 30.12.2010r. do wiadomości do centrali do L.. Ponadto Sąd I instancji zauważył, że powód P. D. nie miał umocowania do zawierania umów dotyczących wydatkowania środków z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, w tym w szczególności takich umów, w których zastrzeżono kary umowne. Zdaniem Sądu, chybiony jest zarzut naruszenia przepisu art. 52 § 2 kp, bowiem dopiero na przełomie miesiąca marca - kwietnia 2011r. strona pozwana powzięła wiadomość o okoliczności uzasadniającej rozwiązanie umowy tj. o zapłacie za zorganizowanie imprezy integracyjnej, która nie miała miejsca. Sąd I instancji wskazał, że to na powodzie jako dyrektorze oddziału spoczywał obowiązek zadbania, żeby taka impreza integracyjna została zorganizowana w 2010r., skoro wiedział, iż pieniądze przeznaczone na ten cel nie przechodzą na rok następny. Podkreślił, iż przysłanie faktury z 30.12.2010r. do centrali nie wskazywało, żeby taka impreza nie odbyła się, wręcz przeciwnie - ustalono, że miała ona miejsce, więc nie można tu mówić o powzięciu wiadomości o okolicznościach uzasadniających rozwiązanie umowy o pracę w trybie art. 52 kp. Zresztą powód, jak i A. B. (1) twierdzili, że taka impreza odbyła się. Sąd oddalił wnioski dowodowe pełnomocnika powoda o zobowiązanie pozwanego do przedłożenia kopii deklaracji podatkowej dot. podatku od towarów i usług za miesiąc styczeń i luty 2011r. wraz z zestawieniem faktur kosztowych za te okresy i to z prezentatą potwierdzającą wpłynięcie powyższej deklaracji do właściwego organu podatkowego, z kserokopii umów handlowych zawartych przez powoda w imieniu (...) sp. z o.o. z PHU (...) PHU (...) s.c. i o zwrócenie się do portalu www.pracuj.pl, albowiem dowody te nie mają znaczenia w sprawie. O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o przepis art. 102 kpc.

W apelacji od powyższego wyroku powód wskazał, że zaskarża go w całości i zarzuca:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, polegający na błędnym założeniu, że:

- powód zawierając w dniu 22.12.2010r. umowę o współpracę, w której z jednej strony zabezpieczył interesy pozwanej spółki (§3 ust. 2 - zwrot należności w przypadku odwołania imprezy integracyjnej), z drugiej zaś interesy pracowników (organizacja imprezy integracyjnej) dopuścił się ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych w zakresie wydatkowania środków z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych;

- powód działał na szkodę pracowników w ten sposób, że wydatkowana przez niego kwota 4.100zł z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych na imprezę integracyjną była nieuzasadniona, niedozwolona, podczas gdy w/w kwota została zwrócona stronie pozwanej z uwagi na nieodbycie się imprezy integracyjnej;

- powód nie posiadał umocowania do zawierania umów dotyczących wydatkowania środków z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, podczas gdy wystawiona na podstawie zawartej umowy współpracy z dnia 22.12.2010r. faktura VAT nr (...) z dnia 30.12.2010r. została zatwierdzona do wypłaty wynikającej z niej należności po przeprowadzeniu merytorycznej, formalnej i rachunkowej kontroli, co w konsekwencji stanowiło potwierdzenie ważności zawartej przez powoda umowy i zgody na wydatkowanie środków z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, a strona pozwana nie kwestionowała prawa powoda do zawierania przez niego w imieniu pracodawcy umów z kontrahentami spółki.

W ocenie skarżącego błędy te miały istotny wpływ na wynik sprawy, ponieważ przyjęcie powyższych ustaleń doprowadziło do uznania, że postępowanie powoda jako wysoce naganne stanowiło uzasadnioną przesłankę do rozwiązania z nim stosunku pracy bez zachowania okresu wypowiedzenia w trybie art. 52§ 1 k.p. i tym samym oddalenia powództwa.

2) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

- art. 52 § 2 k.p. poprzez jego błędną wykładnię polegającą na tym, że dopiero na przełomie marca-kwietnia 2011r. strona pozwana powzięła wiadomość o okoliczności uzasadniającej rozwiązanie umowy o pracę w trybie art. 52 k.p. (tj. z powodu braku umocowania do zawierania umów dotyczących wydatkowania środków z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych i nieuzasadnionego wydatkowania w/w środków na organizację imprezy integracyjnej, podczas gdy strona pozwana najpóźniej informacje na temat wydatkowania spornej kwoty powzięła w dniu 11.01.2011. przy merytorycznej, formalnej i rachunkowej kontroli wystawionej w dniu 30.12.2010r. faktury VAT nr (...);

- art. 103 § 1 k.c. w zw. z art. 353 § 1 k.c. i art. 56 k.c. poprzez jego błędną wykładnię polegającą na tym, że powód nie posiadał umocowania do zawierania umów dotyczących wydatkowania środków z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, podczas gdy strona pozwana poprzez czynność konkludentną (zaksięgowanie faktury nr (...) na kwotę 4.100zł) potwierdziła ważność umowy zawartej w jej imieniu;

- art. 103 § 1 k.c. w zw. z art. 10 ustawy z dnia 4 marca 1994r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (Dz. U. z 2012 nr 592 j.t.), poprzez jego błędną wykładnię polegającą na tym, że powód nie posiadał umocowania wydatkowania środkami z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, podczas gdy strona pozwana poprzez czynność konkludentną (zaksięgowanie faktury nr (...) na kwotę 4.100zł) potwierdziła fakt umocowania powoda w zakresie dysponowania środkami z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych;

i tym samym błąd w subsumcji (w rezultacie dopuszczenia się wskazanych powyżej naruszeń) poprzez wadliwe podciągnięcie przedmiotowego stanu faktycznego pod hipotezę, że powód nie posiadając stosownego upoważnienia nie mógł zawrzeć umowy z dnia 22.12.2010r. o współpracę i tym samym wydatek kwoty 4.100zł pochodzący ze środków zakładowego funduszu świadczeń socjalnych był niedozwolony i nieuzasadniony, co w efekcie doprowadziło do uznania zachowania powoda za ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych w myśl art. 52 § 1 pkt 1 k.p., podczas gdy sprawdzenie w dniu 11.01.2011r. faktury z dnia 30.12.2010r. nr (...) pod względem formalnym, merytorycznym i rachunkowym będącym podstawą do wypłaty kwoty 4.100, zł stanowiło czynnością konkludentną potwierdzającą ważność zawartej przez powoda i rozdysponowania środków z zakładowego funduszu zakładowego.

3) naruszenie przepisów postępowania, tj.:

- art. 328 § 2 k.p.c., poprzez niezawarcie i niewskazanie w uzasadnieniu wyroku przyczyn, dlaczego nie uwzględniono zeznań świadków: K. D., M. N. i A. B. (1);

-art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów polegające na dokonaniu tej oceny z całkowitym pominięciem części przeprowadzonych dowodów i sprzeczność ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego;

-art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów polegające na dokonaniu tej oceny z pominięciem zeznań świadków:

a) K. D. oraz M. N., którzy potwierdzili fakt informowania przez powoda pracowników magazynu o terminie planowanej imprezy integracyjnej (wiosna 2011r.),

b) K. D., która potwierdziła fakt zawarcia w dniu 22.12.2010r. przez powoda z A. B. (1) umowy współpracy, przedmiotem której była organizacja imprezy integracyjnej,

c) A. B. (1), który potwierdził fakt podpisania z powodem umowy oraz jej niezrealizowania i zwrotu należności w kwocie 4.100zł;

- art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów polegające na dokonaniu tej oceny z pominięciem zapisku widniejącego na fakturze nr (...) z dnia 11.01.2011r. potwierdzającego fakt kontroli tej faktury

pod kątem formalnym, merytorycznym i rachunkowym, co stanowiło podstawę wypłaty kwoty 4.100zł oraz faktury VAT korygującej nr (...) będącej podstawą zwrotu w/w należności,

- art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, polegające na oddaleniu wniosku dowodowego powoda o zobowiązanie strony pozwanej do przedłożenia kopii deklaracji podatkowej dot. podatku od towarów i usług za miesiąc styczeń i luty 2011 wraz z zestawieniem faktur kosztowych za te okresy, z kserokopii umów handlowych zawartych przez powoda w imieniu (...) Sp. z o.o. z PHU (...), PHU (...) s.c. i zwrócenie się do portalu www.pracuj.pl, podczas gdy dowody te potwierdzały fakt umocowania powoda do zawierania czynności prawnych w imieniu strony pozwanej i tym samym miały znaczenie dla przedmiotowego rozstrzygnięcia,

-art. 245 k.p.c. poprzez nieuwzględnienie umowy z dnia 22.12.2010r. o współpracy oraz zapisu na fakturze nr (...) o fakcie przeprowadzenia kontroli w/w faktury jako dokumentów prywatnych stanowiących dowód tego, że osoby, które je podpisały, złożyły oświadczenie woli zawarte w tych dokumentach, tj. zawarcia w dniu 22.12.2010r. przez powoda umowy o współpracę, której przedmiotem była organizacja imprezy integracyjnej do dnia 31.05.2011r., wystawienia na podstawie tej umowy faktury nr (...) na kwotę 4.100zł, o przeprowadzeniu kontroli tej faktury pod względem formalnym, merytorycznym i rachunkowym oraz wypłacenia należności wynikającej z tej faktury jako należności zasadnej;

-art. 231 k.p.c. poprzez dokonanie sprzecznych ustaleń faktycznych Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego przez odmówienie wartości dowodowej:

a) umowy z dnia 22.12.2010r. o współpracy,

b) zapisku na fakturze nr (...) o przeprowadzonej w dniu 11.01.2011r. merytorycznej, formalnej i rachunkowej kontroli w/w faktury,

c) zeznań świadków: K. D., M. N. oraz A. B. (1),

d) faktury VAT - korygującej nr (...)

w kwestii zawarcia przez powoda umowy o współpracę w przedmiocie organizacji imprezy integracyjnej do dnia 31.05.2012r., informowania pracowników o planowanej na wiosnę 2011 imprezie integracyjnej, zwrotu należności 4.100zł z tytułu niezorganizowania imprezy integracyjnej, podczas gdy dyspozycja art. 231 k.p.c. powinna znaleźć zastosowanie wyłącznie w braku bezpośrednich środków dowodowych,

- art. 231 k.p.c. poprzez dokonanie sprzecznych ustaleń faktycznych Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego polegające na tym, że pomimo odmówienia wartości dowodowej dokumentów- kopii deklaracji podatkowej dot. podatku od towarów i usług za miesiąc styczeń i luty 2011r. wraz z zestawieniem faktur kosztowych za te okresy, z kserokopii umów handlowych zawartych przez powoda w imieniu (...) Sp. z o.o. z PHU (...), PHU (...) s.c.- przywołanych przez powoda na okoliczność jego umocowania do zawierania czynności prawnych w imieniu pozwanej, Sąd ustalił brak takiego umocowania.

Wnosił o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie od strony pozwanej kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania - przy uwzględnieniu kosztów postępowania odwoławczego

W uzasadnieniu wskazał, że nie można zgodzić się ze stanowiskiem Sądu I instancji, iż strona pozwana nie przekroczyła 1- miesięcznego okresu przewidzianego w art. 52 § 2 k.p. po upływie którego oświadczenie woli o rozwiązaniu umowy o pracę jest wadliwe prawnie i tym samym nieskuteczne. Informacje o wydatkowaniu spornej kwoty oraz okolicznościach, w jakich doszło do zawarcia umowy o współpracę pozwana spółka powziąć bowiem musiała w dniu 11.01.2011r., kiedy została przeprowadzona kontrola pod kątem merytorycznym, formalnym i rachunkowym spornej faktury VAT nr (...). Podkreślał, że termin określony w art. 52 § 2 k.p. nie może być liczony od daty dowiedzenia

się o wyrządzeniu szkody, jeżeli pracodawca wcześniej mógł sprawdzić informacje o niewłaściwym postępowaniu pracownika kwalifikowanym jako ciężkie naruszenie jego podstawowych obowiązków (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4.05.2000r., I PKN 578/99). Nadto wskazał, że poprzez zaksięgowanie spornej faktury nr (...) i wypłacenie wynikającej z niej należności strona pozwana potwierdziła, że wszelkie czynności prawne podjęte przez powoda w celu organizacji imprezy integracyjnej, tj. zawarcie w dniu 22.12.2010r. umowy współpracy i wystawionej na tej podstawie faktury nr (...) odbyły się za zgodą i wiedzą spółki. Podkreślał, że przez cały okres zatrudnienia powoda, pozwana spółka nigdy nie kwestionowała jego prawa do zawierania w imieniu pracodawcy umów z kontrahentami spółki. Zaś fakt, że strona pozwana w swoim oddziale w G. nie ma tej umowy świadczy – w jego ocenie - wyłącznie o panującym u niej chaosie i dezorganizacji. W ocenie powoda rozwiązanie z nim umowy z przyczyn wskazanych w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika było krzywdzące i niesprawiedliwe. Nawet gdyby - z ostrożności procesowej - uznać, że powód naruszył przepisy ustawy z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych, to wskazać należy, że ustawa ta przewiduje sankcje w postaci wymierzenia grzywny. Tymczasem strona pozwana od razu - nie zapoznając się ze stanowiskiem powoda, ba, nie dając mu możliwości odniesienia się do stawianych mu zarzutów- rozwiązała z nim umowę o pracę bez wypowiedzenia w trybie art. 52 k.p, podczas gdy przyczyna tego wypowiedzenia nie istnieje. Podał, że skoro wypłacona przez stronę pozwaną należność z faktury nr (...) została spółce zwrócona, to pozwana nie została narażona na szkodę. Uzasadniając wniosek o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania powód wskazał, że sąd nie rozpoznał istoty sprawy.

W odpowiedzi na apelację strona pozwana wносиła o jej oddalenie i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu za drugą instancję według norm prawem przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy ustosunkować się do zarzutu nierozpoznania przez Sąd Rejonowy istoty sprawy. Zarzut ten jest oczywiście bezzasadny. W uzasadnieniu wyroku z dnia 12.02.2002r. (I CKN 486/00) Sąd Najwyższy zwrócił uwagę, że do nierozpoznania istoty sprawy dochodzi wówczas, gdy rozstrzygnięcie sądu I instancji nie odnosi się do tego, co było przedmiotem sprawy, gdy sąd rozstrzygnął o żądaniu powoda na innej podstawie faktycznej i prawnej niż zgłoszona w pozwie, kiedy zaniechał on zbadania materialnej podstawy albo merytorycznych zarzutów strony, bezpodstawnie przyjmując, że istnieje przesłanka materialnoprawna lub procesowa unicestwiająca roszczenie. Na podstawie analizy żądania zawartego w pozwie, a zmienionego na rozprawie w dniu 18 września 2012r., oraz przepisów prawa materialnego stanowiących podstawę rozstrzygnięcia w rozpoznawanej sprawie – w ocenie Sądu II instancji - brak podstaw do uznania zawartego w apelacji zarzutu za słuszny. Sąd Rejonowy w rozpoznawanej sprawie prawidłowo uznał, że istotą sporu było ustalenie, czy wskazana przez stronę pozwaną przyczyna rozwiązania umowy o pracę w trybie art. 52 § 1 pkt 1 kp uzasadniała zastosowanie tego sposobu zakończenia stosunku pracy. W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji w sposób prawidłowy odniósł się do istoty sporu, przeprowadził w tym zakresie postępowanie dowodowe i wydał rozstrzygnięcie mając na względzie roszczenie powoda i twierdzenia strony pozwanej. Z pewnością brak podstaw do postawienia mu zarzutu zaniechania zbadania materialnej podstawy powództwa albo pominięcia merytorycznych zarzutów stron postępowania.

Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne i ocenę prawną poczynione przez Sąd Rejonowy. Za słuszną – wbrew zarzutom apelacji - należy uznać ocenę Sądu I instancji, co do zachowania przez pracodawcę terminu do rozwiązania umowy o pracę określonego w przepisie art. 52 § 2 kp. Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, że skoro pracodawca informację o podstawie do rozwiązania z powodem umowy o pracę w trybie art. 52 § 1 pkt 1 kp (skargi pracowników w przedmiocie niezorganizowania imprezy integracyjnej, co skutkowało podjęciem czynności wyjaśniających i ustaleniem, iż nastąpiło nieuzasadnione wydatkowanie środków z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych i działanie na szkodę pracodawcy i pracowników) powziął w drugiej połowie marca 2011r., to doręczenie powodowi pisma o rozwiązaniu umowy o pracę w dniu 06 kwietnia 2011r. nastąpiło z zachowaniem terminu określonego w przepisie art. 52 § 2 kp. Bezpodstawne są zarzuty, iż wiadomość o ciężkim naruszeniu przez powoda obowiązków pracodawca powziął już w dacie księgowania faktury VAT nr (...). Na podstawie przedmiotowej faktury i jej analizy,

pracodawca nie mógł uzyskać wiedzy o nieprawidłowościach w wydatkowaniu – na skutek działań powoda - tej kwoty. Faktura była wystawiona w sposób prawidłowy (pod względem formalnym), osoba zajmująca się u strony pozwanej wydatkami z ZFŚS otrzymała informację z oddziału, iż to faktura za imprezę integracyjną. Treść faktury wskazywała na faktyczne wykonanie usługi, a nie na możliwość jej wykonania w przyszłości.

Sąd II instancji nie podziela jedynie oceny Sądu I instancji co do braku umocowania powoda do dokonywania w imieniu pracodawcy czynności prawnych, w tym zawierania umów dotyczących wydatkowania środków z ZFŚS. W świetle zgromadzonych w sprawie dowodów oraz twierdzeń strony pozwanej, nie budzi wątpliwości, iż Dyrektor Oddziału mógł podejmować działania mające na celu organizację imprezy dla pracowników ze środków funduszu socjalnego, organizował taką imprezę już w 2009r. Przez fakt zaksięgowania spornej faktury pracodawca potwierdził – w ocenie Sądu - iż dopuszczał wydatkowanie środków z ZFŚS przez powoda na imprezy integracyjne dla pracowników, a musiało się to przecież wiązać z umocowaniem do dokonywania czynności z tym związanych, w tym m.in. do dokonywania uzgodnień w tym zakresie z organizatorem imprezy, odbioru faktury, zawarcia umowy potwierdzającej uzgodnione warunki. Zresztą słuchany w charakterze świadka R. J. – dyrektor Makroregionu strony pozwanej – potwierdził, że fakturę powinien podpisać dyrektor danego oddziału, bo jest odpowiedzialny za organizację takiej imprezy (k. 124). Z tych względów zbędne było przeprowadzenie dowodu z deklaracji podatkowych, faktur kosztowych strony pozwanej i umów handlowych zawartych przez powoda w imieniu (...) spółki z o.o. Jednakże - jak słusznie wskazała w odpowiedzi na apelację strona pozwana – nawet gdyby przyjąć, że powód mógł w zakresie swoich kompetencji dysponować środkami z ZFŚS, to z pewnością nie miał prawa do nieuzasadnionego dysponowania tymi środkami, a takie – w świetle prawidłowych w tym zakresie ustaleń Sądu Rejonowego miało miejsce. Okoliczności działania powoda, nie pozwalają na uznanie, że pracodawca rozwiązując z nim umowę o pracę w trybie art. 52 § 2 kp postąpił niesłusznie. Zwrócić należy uwagę na rozbieżności pomiędzy treścią dokumentów stanowiących dowód w sprawie a faktami wynikającymi z zeznań świadków i przesłuchania stron. Z faktury VAT nr (...) (k. 105) wynika, że dotyczy ona zapłaty za „usługę cateringową”, co – w ocenie Sądu – jednoznacznie wskazuje na obowiązek uiszczenia należności za usługę już wykonaną. Faktura została wystawiona w dniu 30.12.2010r., a termin płatności określono na 7 dni. Tymczasem, z dołączonej do pozwu umowy o współpracy zawartej w dniu 22 grudnia 2010r. wynika, że zapłata należności za usługę w kwocie 4.100zł nastąpi w terminie 21 dni od podpisania umowy na podstawie prawidłowo wystawionej faktury VAT. Wątpliwości budzi już zatem sam fakt, że faktura VAT została wystawiona w ciągu 8 dni od podpisania umowy oraz że określony w niej termin płatności był zdecydowanie krótszy od terminu wynikającego umowy. Z treścią „umowy o współpracy” stoi w sprzeczności także dokonana w dniu 15 maja 2011r. korekta faktury VAT nr (...) wprowadzająca do niej zapis o zaliczkowym charakterze kwoty 4.100zł – z umowy wynika, że kwota ta stanowi zapłatę za usługę, a nie jedynie zaliczkę na poczet ceny usługi. Te wszystkie okoliczności powodują, iż za trafne należy uznać ustalenie Sądu Rejonowego – iż przedłożona dopiero w toku procesu umowa o współpracy została sporządzona na potrzeby tegoż procesu, w celu wykazania prawidłowości działania powoda.

Zdaniem Sądu, w świetle okoliczności niniejszej sprawy istniały podstawy do uznania przez pracodawcę postępowania powoda za nagannie i w związku z tym zastosowany w stosunku do P. D.sposób rozwiązania umowy o pracę był uzasadniony. Nie jest to wynik subiektywnych odczuć pozwanego, ale obiektywnej oceny okoliczności faktycznych sprawy, dokonanej przez pracodawcę przed podjęciem decyzji o rozwiązaniu z nim umowy o pracę. Tego rodzaju nadużycie dokonane przez osobę, której pracodawca powierzył tak odpowiedzialne stanowisko Dyrektora Oddziału, jak najbardziej można zakwalifikować jako ciężkie naruszenie obowiązków pracowniczych. Nieuzasadnione są twierdzenia pełnomocnika powoda jakoby P. D.doprowadzając do wydatkowania spornej kwoty 4100zł ze środków ZFŚS zabezpieczył interesy pracodawcy i pracowników. Zasadnicze znaczenie ma to, że środki zostały wydatkowane na imprezę, która się faktycznie nie odbyła, podczas gdy dokumenty, które wpłynęły do centrali spółki w styczniu 2011 roku (faktura z dnia 30.12.2010r.) świadczyły o tym, iż usługa została wykonana. Okoliczności, iż na etapie procesu A. B. (1)wystawił korektę do tej faktury „urealnijając" w ten sposób istnienie „pisemnej umowy" z dnia 22.12.2010r., a następnie zwrócił na rzecz spółki całość zapłaconej mu kwoty, potwierdza ustalenia o nieprawidłowościach działania powoda. Jak słusznie wskazała w odpowiedzi na apelację strona pozwana, gdyby taka umowa istniała w dacie 22.12.2010 roku, to w trakcie działań, które pracodawca przeprowadził przed wręczeniem powodowi pisma o rozwiązaniu umowy o pracę, P. D.okazałby ją przelożonemu celem wykazania podstawy swoich działań, a tego nie

tylko nie uczynił, a nawet się na umowę nie powoływał. Znaczący jest fakt, że ani powód ani A. B. (1) do czasu wszczęcia postępowania sądowego nie wskazywali w ogóle na fakt zawarcia umowy o współpracy, a taka umowa mogła wobec przełożonych usprawiedliwić działania powoda. Działania powoda nie usprawiedliwia wskazywana przez niego okoliczność, że środki z funduszu socjalnego musiały być wydatkowane do końca tego roku, na który zostały przeznaczone. Zgodnie z treścią art. 11 ustawy z dnia 4 marca 1994r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych środki Funduszu niewykorzystane w danym roku kalendarzowym przechodzą na rok następny.

Odnosząc się do zarzutu pominięcia przez Sąd Rejonowy dowodu z zeznań świadków: K. D., M. N. i A. B. (1), wskazać należy, że rzeczywiście sąd Rejonowy winien był uzasadnić niedanie wiary zeznaniom tych osób. Ten mankament uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie czyni jednak apelacji uzasadnioną. Zarzuty powoda, jakoby K. D. i M. N. potwierdzili, że powód informował pracowników o terminie planowanej na wiosnę 2011r. imprezy integracyjnej, nie mają znaczenia dla oceny działań powoda wobec faktu, że pozostali pracownicy strony pozwanej takiej wiedzy nie posiadali oraz wobec faktu, że impreza ani wiosną 2011r., ani w późniejszym terminie nie została faktycznie zorganizowana. Nadto powód wskazywał, że K. D. potwierdziła fakt zawarcia w dniu 22.12.2010r. przez powoda z A. B. (1) umowy o współpracy. Tymczasem zeznała ona: „ w miesiącu kwietniu-maju 2011r. P. D. (2) pytał mnie, czy wiem coś o umowie podpisanej z A. B. (1). Odpowiedziałam, że tak, wiem, iż taka umowa została podpisana” i dalej „ widziałam tą umowę, pokazał mi ją powód, ale treści jej nie czytałam. Nie pamiętam, kiedy mi tą umowę pokazał”. Z treści zeznań tego świadka w żaden sposób nie wynika zatem potwierdzenie faktu zawarcia w dniu 22.12.2010r. przez powoda z A. B. (1) umowy o współpracy. Widziała ona wprawdzie umowę okazaną jej przez powoda, ale ani nie zna jej treści, ani nie wie, kiedy ją widziała. Sąd Rejonowy miał także podstawy do uznania za niewiarygodne treści zeznań świadka A. B. (1). Są one niespójne, niekonsekwentne i sprzeczne nie tylko z treścią dokumentów stanowiących dowód w sprawie (faktury VAT i faktury-korekty, umowa o współpracy), ale również z zeznaniami B. S. (1), która wskazała, że w trakcie rozmowy z A. B. (1) ten oświadczył, że impreza odbyła się pod koniec grudnia 2010r., w jego (...) w K. i około 40 osób brało w niej udział. Powiedział nawet, że może przesłać jej menu oraz że jeśli chodzi o fakturę, to świetnie pamięta, o którą imprezę chodzi. Jej zeznania – w przedmiocie uzyskanych od A. B. (1) wiadomości – potwierdził świadek R. J.. Natomiast słuchany w charakterze świadka A. B. (1) twierdził, że w rozmowie z B. S. (1) powiedział, że impreza się nie odbyła. Wbrew treści umowy o współpracy, faktury VAT i twierdzeniom powoda A. B. (1) wskazywał, że „po organizowaniu imprezy żadna dodatkowa faktura nie miała być wystawiona. Kwota wskazana w umowie miała być całkowitym kosztem tej imprezy. W umowie tej wpisaliśmy, że jest to zaliczka, ponieważ pieniądze te były zapłacone wcześniej niż wykonanie usługi”. Powyższe nieścisłości skutkowały uznaniem za niewiarygodne zeznań A. B. (1).

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 385 kpc oddalił apelację nie znajdując podstaw do jej uwzględnienia.

Orzeczenie o zwrocie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym sąd wydał na podstawie art. art. 98 § 1 i 3 kpc oraz § 11 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu mając na względzie linię orzeczniczą wynikającą z orzeczeń Sądu Najwyższego, tj. uchwały z dnia 07 sierpnia 2002r. (III PZP 15/02) oraz postanowienia SN w sprawie o sygn. II PZ 20/10.